

GUDRĪBAS GRĀMATAS • DESMITĀ BURTNĪCA

Slēptā pasaule

Plakanā Zeme, dēmoni un Saturna kults

BLUSABOOKS

Slēptā pasaule

PLAKANĀ ZEME, DĒMONI, SATURNA KULTS UN CITAS AIZLIEGTĀS
TEORIJAS

Katrai nodaļai — četras daļas

KO SAKA TEORIJA

teorija pilnībā, tās sekotāju balsi

VIENKĀRŠIEM
VĀRDIEM

tas pats vienā vai divos teikumos

SVEŠVĀRDI

nodaļas jēdzieni un to skaidrojumi

PĀRBAUDE AR
FAKTIEM

ko var pārbaudīt pats, ko rāda vēsture un
zinātne

Grāmata izstāsta teorijas, nevis tās apstiprina. Spried pats.

Gudrības grāmatas · MMXXVI

© 2026 SIA "Blusa Entertainment" (reģ. Nr. 40203726725) · Gudrības grāmatas. Visas tiesības aizsargātas. Šī grāmata, tās zīmējumi un izdrukājamās lapas ir autordarbs. Tos aizliegts kopēt, pavairot, izplatīt vai publicēt pilnībā vai daļām bez autora rakstiskas atļaujas. Pārkāpējiem iestājas Autortiesību likumā paredzētā atbildība. Atļaujas: contact@blusa.eu. Izdrukājamās lapas drīkst drukāt tikai personīgai lietošanai. Grāmata izstāsta teorijas, kas cirkulē sabiedrībā; tā nav juridisks, medicīniskais vai finanšu padoms.

SATURS

<i>Priekšvārds</i>	4
I Plakanā Zeme un firmaments	5
II Ziemeļpols un Meru kalns	9
III „Lielā kosmosa krāpšana”	13
IV Saturns, melnais kubs un laika cietums	17
V Dvēseļu slazds	21
VI Dēmoni, džini un astrālās būtnes	25
VII Mūzika, 440 herci un zemapziņa	29
VIII Brīvmūrnieki, templeši un ilumināti	33
IX Saules kulta aiz reliģijām	37
X Ēteris un slēptā enerģija	41
XI Atlantīda un zaudētā gudrība	45
XII Simboli, kas mūs vēro	49
XIII Vārds lieliem burtiem	53
<i>Noslēgums</i>	57
<i>Izdrukājamās lapas — sešas lapas</i>	58
<i>Svešvārdu vārdnīca</i>	65

PRIEKŠVārds

Šī ir neparasta grāmata šajā sērijā. Iepriekšējās burtnīcās mēs stāstījām senas mācības — par formām, elpu, planētām — un blakus likām to, ko par tām saka zinātne. Šeit runa ir par teorijām, kuras parasti čukst, kuras sūta cits citam video un forumos un kuras pasniedz ar vārdiem „viņi negrib, lai tu to zinātu”: ka Zeme ir plakana un pārklāta ar kupolu, ka Saturns ir tumšs dievs, kas tur mūs laika cietumā, ka dēmoni barojas ar mūsu atkarībām, ka mūzika ir noskaņota, lai mūs apslāpētu, un ka tavš vārds lieliem burtiem nemaz nav tavš vārds.

Es negribēju šīs teorijas ne izsmiet, ne pārstāstīt pa pusei. Tāpēc katrā nodaļā teorija ir izstāstīta pilnībā — tā, kā to stāsta tās sekotāji, ar visiem „pierādījumiem”, ko viņi min, un ar to aizrautību, kas cilvēkus pie tām pievelk. Pēc tam tas pats vienkāršiem vārdiem, svešvārdi un — pārbaude ar faktiem: kas ir vēsture, kas ir mīts, kas ir kļūda un, galvenais, kā tu pats vari to pārbaudīt ar savām acīm, ar binokli, draugu citā pilsētā vai bibliotēkas arhīvu.

Kāpēc tā? Tāpēc, ka aizliegta teorija ir daudz pievilcīgāka par izstāstītu. Kad to var apskatīt no visām pusēm, tā vairs nav noslēpums, bet stāsts — dažreiz skaists, dažreiz bīstams, bieži ar patiesības graudu iekšā. Un tāpēc, ka prasme pārbaudīt ir vērtīgāka par jebkuru atsevišķu atbildi.

Grāmatas beigās ir sešas izdrukājamas lapas: firmamenta karte, Saturna un brīvmūrnieku zīmes, astrālo būtņu hierarhija, frekvenču skala un lapa ar septiņiem jautājumiem, ar kuriem pārbaudīt jebkuru teoriju. Lasi, brīnies, šaubies. Spried pats.

I. NODAĻA

PLAKANĀ ZEME UN FIRMAMENTS

KO SAKA TEORIJA

Teorija sākas ar vienkāršu aicinājumu: uzticies savām acīm. Paskaties uz jūru — horizonts ir taisns. Paskaties pa lidmašīnas logu — tas joprojām ir taisns. Ūdens vienmēr nostājas līmenī, tas nekad neliecas ap bumbu. Sekotāji saka: mums no bērniības iemāca, ka dzīvojam uz lodes, kas pie ekvatora griežas ar ātrumu 1670 kilometru stundā un traucas ap Sauli vēl daudz ātrāk, bet neviens to nav jutis. Nekas nešūpojas, nekas nereibina, putni lido, kur grib. Varbūt tāpēc, ka nekas nekustas?

Pēc teorijas pasaule izskatās tā. Zeme ir plats, nekustīgs disks. Tā centrā ir Ziemeļpols, bet malās — Antarktīdas ledus siena, kas kā valnis tur okeānus. Pār visu ir firmaments — ciets, caurspīdīgs kupols, pie kura piestiprinātas zvaigznes. Saule un Mēness nav milzīgi debess ķermeņi miljoniem kilometru tālumā; tie ir mazi un tuvi, dažus tūkstošus kilometru virs zemes, un riņķo virs diska kā lampas. Kad Saule attālinās, pie mums ir nakts, kad tuvojas — diena. Vasarā tā riņķo tuvāk centram, ziemā — tālāk, pie malas; tā rodas gadalaiki. Saule nenoriet „aiz izliekuma” — tā vienkārši aiziet tik tālu, ka perspektīva to paslēpj.

Sekotāji norāda uz senajām kosmoloģijām. Ēģiptieši zīmēja debesu dievieti Nutu, izliektu pār zemi kā velvi. Mezopotāmijā, Indijā un Ķīnā pasaule bija plakana un pārsegta. Bībeles pirmajā nodaļā Dievs rada velvi, kas atdala „ūdeņus apakšā” no „ūdeņiem virs velves”; Ījaba grāmatā debesis ir cietas kā liets spogulis, psalmos zeme „nešķobīsies mūžīgi”, Atklāsmes grāmatā eņģeļi stāv „četros zemes stūros”. Teorija saka: senie zināja, mēs aizmirsām. Baznīcu kupoli, planetāriji un pat tiesu zāļu velves ir firmamenta atmiņa.

Tad Mēness. Pēc teorijas tas neatstaro Saules gaismu, bet spīd pats — ar aukstu, sudrabainu gaismu. Sekotāji stāsta par mērījumiem, kuros termometrs mēnesgaismā rāda zemāku temperatūru nekā ēnā, un par Mēness sirpi, kura apgaismotā mala šķietami nav vērsta pret Sauli. Zvaigznes mirgo, jo to gaisma iet caur „ūdeņiem virs debesīm”. Un kāpēc no augstiem krastiem var saskatīt pilsētas, kurām pēc lodes aprēķina būtu jābūt paslēptām aiz izliekuma?

Galvenais jautājums, ko uzdod teorija: kam izdevīgi mūs pārliecināt, ka esam niecīgs putekļu grauds bezgalīgā, aklā kosmosā? Ja Zeme ir centrs zem kupola, tad cilvēks ir radīts ar nolūku, un debesis ir mājas jumts, ne tukšums. Sekotājiem plakanā Zeme nav tikai ģeogrāfija — tā ir atgriešanās pie jēgas.

Sekotāji min arī eksperimentus, ko var izdarīt pats. Pār plašu ezeru ar labu kameru nofilmē mājas otrā krastā: pēc lodes aprēķina tām vajadzētu būt paslēptām daudzu metru augstumā, bet tās ir redzamas. Lidmašīnu piloti, pēc teorijas, nekad nestāsta, ka ik brīdi nolaiž degunu, lai sekotu izliekumam. Upes tek tūkstošiem kilometru, un tomēr neviena netek „kalnā” pāri bumbas izliekumam. Un kāpēc, jautā sekotāji, tiešu lidojumu pāri dienvidu puslodei ir tik maz? Katrs sākums, kas neieklājus mācību grāmatā, teorijā kļūst par plaisu lielajā stāstā — un caur šo plaisu, saka sekotāji, spīd patiesība.

VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM

Teorija saka, ka Zeme ir nekustīgs disks ar Ziemeļpolu vidū un ledus sienu malās, pārklāts ar cietu kupolu. Zem tā tuvu riņķo maza Saule un Mēness, kas spīd pats. Sekotājiem tas nozīmē, ka cilvēks nav nejaušība.

SVEŠVĀRDI

Firmaments — debesu velve; latīņu *firmamentum* — „stiprinājums”; Bībeles tulkojumos cieta debess, kas atdala ūdeņus.

Azimetālā projekcija — kartes veids, kurā lodes virsma attēlota plaknē ap vienu centra punktu; plakanās Zemes kartes parasti ir tieši tādas.

Horizonts — līnija, kur debesis šķietami satiekas ar zemi vai jūru.

Nuta — senās Ēģiptes debesis dieviete, zīmēta kā sieviete, kas izliekusies pār zemi.

Mēness aptumsums — brīdis, kad Zeme nostājas starp Sauli un Mēnesi un tās ēna krīt uz Mēness.

Refrakcija — gaismas staru liekšanās, ejot cauri gaisa slāņiem ar dažādu blīvumu; tā dažreiz ļauj saskatīt tālus krastus.

1. ZĪMĒJUMS

*Teorijas pasaule — disks zem kupola — un pārbaude, ko var izdarīt jebkurš:
Zemes ēna uz Mēness vienmēr ir apaļa.*

● PĀRBAUDE AR FAKTIEM

Ka Zeme ir lode, grieķi zināja jau pirms 2300 gadiem, un to var pārbaudīt bez neviena satelīta. Mēness aptumsuma laikā Zemes ēna uz Mēness vienmēr ir apaļa — gan vakarā, gan rītausmā; apaļu ēnu no visām pusēm

met tikai lode. Vēro ar binokli kuģi, kas aiziet jūrā: vispirms pazūd korpuss, tad masts, un binoklis korpusu atpakaļ neatdod — perspektīva tā nestrādā. Eratostens izmērīja Zemes apkārtmēru ar ēnu garumu pusdienlaikā divās pilsētās; to var atkārtot ar nūju un draugu 500 kilometru attālumā. Foucault svārsts muzejos pagriež savu svārstību plakni ātrāk tuvu poliem un nemaz pie ekvatora — tieši kā uz rotējošas lodes. Pilotiem nav jānolaiž deguns: lidmašīna tur augstumu attiecībā pret Zemes centru, un izliekums ir tikai viens grāds uz katriem 111 kilometriem.

Tuva lampa, attālinoties, kļūtu mazāka, bet īstā Saule rietā ir tikpat liela kā pusdienā. No Latvijas nekad neredz Dienvidu Krustu, no Austrālijas — Lielo Lāci. Mēnesgaismas spektrs ir Saules spektrs; „vēsā mēnesgaisma” ir mērījuma kļūda, jo termometrs zem klajām debesīm atdziest pats. Bībeles velve ir sena valoda par debesīm, kādas tās redzēja cilvēks bez teleskopa, un daudzi ticīgie to lasa kā dzeju, ne kā fizikas mācību grāmatu.